

2. Näckvisan.

MELODI.

Översikt.

a. LO, Nyl. III, 127. (K)	i. NA, S.L.S. 352, 144.
b. SJ, Nyl. III, 128.	j. HI, S.L.S. 367, 228. (L)
c. HE, Nyl. III, 130. (H)	k. PY, LT, Nyl. V, 323.
d. SN, S.L.S. 204, 373. (B)	l. LF, S.L.S. 523, 74. (I)
e. BO, I.N.E. Saml. O. A. (F)	m. LF, S.L.S. 523, 77.
f. PÅ, S.L.S. 328, 139. (D)	n. LF, R3, 165, 331. (A)
g. ST, S.L.S. 367, 1391.	o. LO, S.L.S. 12, 55. (E)
h. HI, S.L.S. 367, 230. (M)	

a. NI, Lojo.

Varianter.

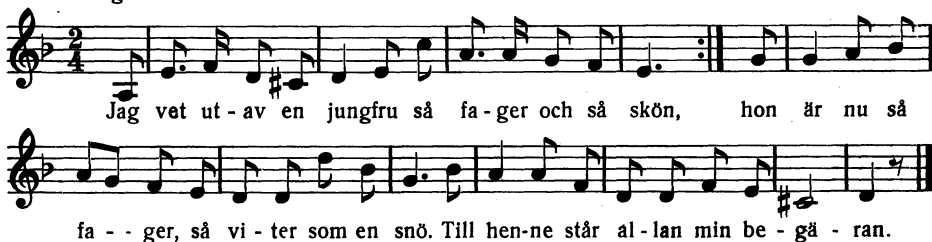
Tag din lil - - la bös - sa och så din lil - la hund, i mor - gon skall vi
gå till den ro - sen - de - lund, och där skall vårt sam - tal be - gyn - na.

b. NI, Sjundeå.

Tag din lil - - la bös - - - - sa och tag din lil - la hund, i
mor - gon vill vi gå till ro - - - - sen - - - - de lund. Där
vil - ja vi vårt sam - tal be - - gyn - - na.

c. Helsinge.

Jag vet ut - av en jungfru så fa - ger och så skön, hon är nu så
fa - - ger, så vi - ter som en snö. Till hen - ne står al - lan min be - gå - ran.

d. *Nl*, Snappertuna.

Uppt. E. Hedman 1909.

Jag möt-te mig en jung-fru, så fa-ger och så skön. Jag suc-ka-de till
Her-ran, att hon skull bli-va min. Till hen-ne stod all min be-gä-ran.

e. *Nl*, Borgå, Pellinge.Sj. *Alfred Lindroos*.

Uppt. Otto Andersson.

Och jung-frun hon gån-gar sig i ro-sen-lund, i ro-sen-lun-den grön, grön, där möt-te hon un-ger-svén så
fa-ger och så skön. De lo-va-de var-an-dra sin
tro-het. De lo-va-de var-an-dra sin tro-het.

f. *Nl*, Pärnä, Tavastby.Sj. *Alina Hjält*, f. 1869.

Uppt. Sulo Salonen 1921.

Jag äls-ka-de en jung-fru så fa-ger och så skön. Hon
var ljus och de-je-lig, hon var ljus och skön. Till
hen-ne står he-la min be-gä-ran.

g. *Nl*, Strömfors, Reimars.Sj. *Fanny Grön*, f. 1874.

Uppt. Greta Dahlström 1924.

Det da-gas u-ti ös-ter, där tän-des upp en rand, och jungfrun hon

¹ Variant troligen uppkommen genom strävan till flerstämmighet vid samfällid sång.
Anm. av uppt.

gån - gar på snö-vi-tan strand. Hon fäl - - ler mång blo-di - ga tå - rar.

h. Åb, Hitis, Hamnholmen.

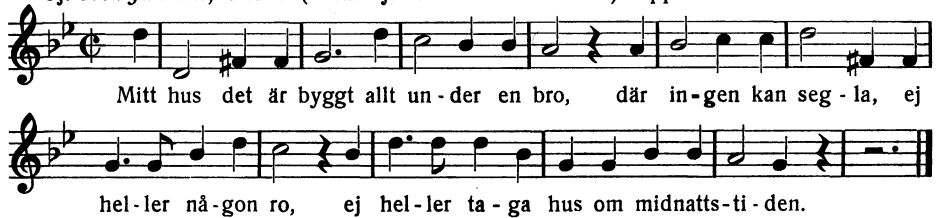
Sj. *Emma Abrahamsson*, f. c. 1859.

Uppt. Greta Dahlström 1924.

Mitt hus det är byggt allt un - der en bro, där in - gen kan seg - la, ej
hel - ler nå - gon ro, ej hel - ler ta - ga hus om mid-natts-ti - den.

i. Åb, Nagu, Nötö.

Sj. *Svea Jansson*, f. 1905. (Visan sj. av mormors mormor). Uppt. Greta Dahlström 1923.

Mitt hus det är byggt allt un - der en bro, där in - gen kan seg - la, ej
hel - ler nå - gon ro, ej hel - ler ta - ga hus om midnatts-ti - den.

j. Åb, Hitis, Bötesö.

Sj. *Sofia Svanström*, f. 1859.

Uppt. Greta Dahlström 1924.

Mitt hus det är byggt allt un - der en bro, där in - gen kan seg - la ej
hel - ler nå - gon ro, ej hel - ler ta - ga hus om tys - ta kväl - len.

k.¹ Ni, Pyttis, Lappträsk.

Jungfrun plockade bla - der av as - pi - o - ne träd, att hon skul - le
gö - ra en säng där - ut - - av, var - på som de båg - ge skulle vi - - - la.

¹ Orig. tonart a-moll.

1. *Öb, Lappfjärd, Dagsmark.*Sj. *Adelina Lillkull, f. 1876.*

Uppt. Alfhild Adolfsson 1930.

Och jungfrun sti-ger upp och hon trasslar ut sitt hår. Nu är jag li-ka god
jung-fru i dag som i går, fast jag har le-gat un-ger-sven så nä--ra.

m. *Öb, Lappfjärd.*Sj. *Alvina Klockars, f. 1892.*

Uppt. Alfhild Adolfsson 1930.

Mitt hus det är byggt allt un-der den rö--dan bro, dit in-gen kun-de kom-ma
ej hel-ler seg-la, ro, ej hel-ler ta-ga hu-set om kväl-len.

n. *Öb, Lappfjärd, Härkmeri.*Sj. *Marie Bergström.*

Uppt. K. J. Spolander 1877. Uppt. reviderad O. A.

Un-ger-sven han gån-gar sig i lun--den så
grön, där möt-te han en jung-fru så fa-ger och så
skön, allt ut--i skön lun-den den grö--na.

o. *Ni, Lojo.*

Uppt. Uno Stadius 1890.

Tag din lil-la bös-sa och tag din lil-la hund, i mor-gon
ska vi gå till ro-sen-de-lund, och där skall vårt sam-tal be-gyn-na.

TEXT.	A. LF, R3, 165, 331. (n)	I. LF, S.L.S. 523, 75. (l)
Översikt.	B. SN, S.L.S. 204, 373. (d)	J. FÖ-JO-LE, S.L.S. 46, 74.
	C. PÅ, Nyl. III, 128.	K. LO, Nyl. III, 127. (a)
	D. PÅ, S.L.S. 328, 24. (f)	L. HI, S.L.S. 367, 229. (j)
	E. LO, S.L.S. 12, 55. (o)	M. HI, S.L.S. 367, 231. (h)
	F. «Neckvisan». BO, Svenssons saml. 4, 33; även I.N.E. 7, 3. (e)	N. KN, S.L.S. 1, 139.
	G. MM, R5, 178, 18.	O. BO, S.L.S. 30, 1.
	H. HE, Nyl. III, 130. (c)	P. PL, S.L.S. 127, 115.
		Q. BO, S.L.S. 151, 26.

Varianter.

A.

Lappfjärd. Sj. Maria Bergström, Härkmeri. Uppt. J. E. Wefvar 1877.

<p>1. .: Ungersven han gångar sig i lunden den grön, .:
.: där mötte han en jungfru så fager och så skön,
allt uti skön lunden den gröna. .:</p> <p>2. .: Där mötte mig en jungfru så fager och så skön, .:
.: jag suckade till himmelen om hon vill bliva min,
till henne ståndar all min begäran. .:</p> <p>3. .: »Tag du nu din byssa också din lilla hund, .:
.: så vili vi nu gånga oss i rosendlund,
och där så skall vårt samtal begynna.« .:</p> <p>4. .: Där plockade vi blommor båd vita och blå, .:
.: vi bäddade oss en sång och vi lade oss därpå,
allt uti skön lunden den gröna. .:</p> <p>5. .: Där lågo vi tillsammans den korta sommarnatt, .:
.: vi sovde intet mycket, men vi talte dess mer,
och sade varannan vår mening. .:</p> <p>6. .: Jungfrun ståndar upp och hon kammar ut sitt hår: .:
.: »Nu är jag en dylik jungfru i dag som i går,
fast jag har legat ungersven så nära.« .:</p> | <p>7. .: Ungersven han vredgades vid jungfrunes ord: .:
.: »Kom låt oss ännu sova tills dagen blivit stor,
allt uti skön lunden den gröna!« .:</p> <p>8. .: »Det är väl ingen dag fast jungfrun tycker så, .:
.: det är den lilla stjärnan, som framför dagen går,
som lyser över berg och djupa dalar. .:</p> <p>9. .: Jungfrun ståndar upp och hon trasslar ut sitt hår: .:
.: »Gud nåda me arma flicka va ord jag sag i går,
nu haver jag min jungfrudom förlorat.« .:</p> <p>10. .: »När så skall vi brygga, och när så skall vi bak, .:
.: när så skall vi vänner och främmand till oss bjud,
när så skall vi bröllop åt oss hålla?» .:</p> <p>11. .: »Självså får du brygga och självså får du bak, .:
.: självså får du vänner och främmand till dig bjud,
självså får du bröllop åt dig hålla. .:</p> <p>12. .: Jag är väl ingen ungersven, fast jungfrun synes så, .:
.: jag är den lilla näcken under böljorna blå,
som bygger sitt hus under isen. .:</p> |
|---|--|

13. :; Ungersven han skjuter sin julla ifrån strand, :;
 :; skön jungfrun hon ståndar uppå snö- vita strand,
 och fäller mång ängsliga tårar. :;
14. :; »Min fader och min moder, de nu förskjuta mig. :;
- :; Ack visste jag vägen, visst komme jag till dig,
 fast om det vore sent om midnatt tiden!» :;
15. :; »Mitt hus det är byggder långt under en bro, :;
 :; dit ingen kan segla, dit ingen kan ro, ej heller taga hus sent om kvällen.» :;

B.

Snappertuna. Uppt. E. Hedman 1909.

1. Jag mötte mig en jungfru så fager och så skön,
 jag suckade till Herran, att hon skull bliva min.
 Till henne stod all min begäran.
2. Ungersven han tager sin byssa och sin hund:
 «Kom låter oss gå i den gröna rosenlund, där vilja vi vårt samtal begynna.»
3. Jungfrun plockar rosor både bruna och blå,
 så gjorde hon en bädd som de lade sig uppå.
 Där lågo de allt intill andra dagen.
4. Och jungfrun hon satte sig upp, hon krusade ut sitt hår:
 «Jag är en så skön jungfru liksom jag var i går,
 fast jag har legat ungersven så nära.»
5. Ungersven han vredgade sig över sköna jungfruns ord:
 «Kom låter oss gå i den gröna rosenlund, där vilja vi ånyo samtala.»
6. Jungfrun plockar rosor båd stora och små,
 sen gjorde hon en bädd den de lade sig uppå.
 Där lågo de allt intill ljusan dager.
7. Jungfrun hon sätter sig upp, hon fladdrade ut sitt hår:
- «Gud nåde mig stackars flicka de ord jag sa i går,
 nu haver jag min jungfrudom förlorat.»
8. Ungersven han skjuter sin båt ifrån land,
 och lämnar sköna jungfrun på den sjövida strand.
 Där fäller hon så blodiga tårar.
9. «Var skall vi bygga och var skall vi bo,
 och var skall vi bjuda våra vänner ihop,
 och var skall vi bröllopet fira?»
10. «Ensammen får du bygga, ensam- men får du bo,
 ensammen får du dina vänner bjuda ihop,
 ensammen får du bröllopet fira.»
11. «Min fader och min moder, ja de förskjuta mig.
 Visste jag vägen så kommer jag till dig,
 fastän det bleve sent i midnattstiden.»
12. «Mitt hem är dit borta allt under en bro,
 dit ingen kan segla och ingen kan ro,
 ej heller tag hus över natten.
13. Jag är ej någon ungersven, fast jungfrun tycker så,
 jag är den lilla näcken, jag bor i böljan blå,
 och bygger mitt bo under isen.»

C.

Pärnä.

1. »Jag vet utav en jungfru så fager
och så fin,
jag önskade den jungfrun, att hon vore
min.
Till henne står all min begäran.
2. Ack, om jag jungfrun skådade och
ej kunde få,
så ville jag vara så långt härifrån
och aldrig till sköna jungfrun kommal!»
3. »Sadla nu på hästen och rusten
eder fort,
vi skola resa till rosendelund,
där skola vi käristan finna.»
4. Jungfrun plockade bladen av
de frodiga träen,
hon reder sig en säng att vila sig uti,
där uppå de bägge skola vila.
5. Jungfrun ständar upp och salve-
rar sitt hår:
»I dag är jag skön jungfru, liksom jag
var i går,
fast jag har sovit hos en ungersven så
blyg.»
6. Ungersven tog jungfrun den
andra natt till sig,
då förgjorde han henne på ett oförsiktigt
vis,
ty han var ingen ungersven så blyger.
7. Jungfrun ständar upp och salverar
sitt hår:
»Gud nåde mig stackars flicka, vad ord
jag sade i går,
ty nu har jag min jungfrudom förlorat.
8. Min fader och min moder ha över-
givit mig.
Ack om jag kunde slippa i buren med dig.
Där skola vi vårt samtal begynna.»
9. »Min bur den står byggder allt un-
der en bro,
att ingen dit kan komma, varken segla
eller ro,
ej heller taga härbärke över natten.»
10. Det dagas uti östern, där tändes
upp en rand,
och jungfrun hon vandrar på snövitans
sand,
hon faller så bitterliga tårar.
11. »Det är ju ingen dag ännu, fast
jungfrun tycker så,
det är den klara stjärnan, som före da-
gen går,
hon lyser så högt över berg och dalar.»
12. Men ungersven han stuvade ut sin
lilla båt från land,
sen räckte han jungfrun sin snövita
hand,
och därmed tog de avsked av varandra.

D.

Pärnä, Tavastby. Sj. Alina Hjält f. 1869. Uppt. Sulo Salonen 1921.

1. Jag älskade en jungfru så fager
och så skön,
hon var ljus och dejlig, hon var ljus
och skön.
Till henne står hela min begäran.
2. Jungfrun plockar blommorna de
röda och de blå,
hon strödde dem på marken, vi lågo
däruppå,
vi lågo där till dagen blivit ute.
3. Och jungfrun går i kammaren, hon
kammade sitt hår:
«Se nu så är jag jungfru liksom jag var i
går,
fast jag har sovit med en ungersven så
blyger.»

4. Ungersven tog jungfrunen andra natten igen.
Så gjorde han med henne vad ingen hade än,
ty han var ingen ungersven så blyger.

5. Jungfrun går i kammaren, hon kammade sitt hår:
»Gud nåda mig stackars flicka de ord jag sad i går,
nu haver jag min jungfrudom förlorat.

6. Min fader och min moder de övergiva mig,
men om jag kunde slippa i buren med dig och visste var den buren var byggder.»

7. »Min bur den är byggder allt under en stor bro,
dit ingen kan komma varken gående eller ro,
ej heller taga härbärke över natten.

8. Jag är ingen ungersven, fast ni kan tänka så,
jag ärendast nyckelen till böljorna de blå.
Min bur den är byggder under isen.»

9. Det dagas i öster ren, där tändes upp en rand,
och ungersven tog jungfrunen i snövitans hand,
och därmed ta de avsked av varandra.

E.

Lojo. Uppt. Uno Stadius 1890.

1. Tag din lilla bössa och tag din lilla hund,
i morgon skall vi gå till rosendelund,
och där skall vårt samtal begynna.

2. Där plockade vi rosor både vita och blå,
där bädda vi sängen och lägga oss därpå,
allt under lindan den gröna.

3. Vi lågo tillsamman den hela sommarnatt,
men litet så sovde, men talade dess mer,
vi talte varannan vår mening.

4. »När så ska vi brygga, och när så ska vi bju,
och när så ska vi vänner och fränner till oss bju,
och när så ska vi bröllopet hålla?»

5. »Självs får du brygga och självs får du bju,
och självs får du vänner och fränner till dig bju,
och självs får du bröllopet hålla.»

6. Jungfrun steg upp och kammade sitt hår:
»Jag är en skön jungfru i dag som i går,
fast jag har sovit ungersven helt nära.»

7. Jungfrun hon stiger upp och slarvar sitt hår:
»Gud nåde min stackars flicka, hur illa jag sad i går,
nu har jag min jungfrudom förlorat.»

8. Ungersven han skuttade sin snäcka från strand,
och sköna jungfrun hon stod uppå snövitans sand,
hon fällde så modiga tårar.

9. »Jag är ingen ungersven, fast jungfrun än så tror,
jag är den lilla näcken under böljorna blå,
som bygger mitt bo under isen.»

10. »Min fader och min moder de vill förbjuda mig,
men visste jag vägen, visst komme jag till dig,
fast om det vore midnattstider.»

11. Ungersven han vredgades över jungfrunens tal:
»Det är ingen dager, fast jungfrun än så tror,
det är den nätta morgonstjärnan,
som lyser över höga berg och djupa dalar.»

F.

Borgå, Pellinge, Söderby. Sj. Alfred Lindroos. Uppt. A. P. Svensson.

1. Ungersven gingo i rosendelund, i rosendelunden grön,
där mötte han en jungfru så fager och så skön,
de lovade varandra sin trohet.
2. Jungfrun hon plockade blommor,
hon bäddade opp en säng,
hon lade sig att sova allt uti en grön (s)äng,
och ungersven han lade sig breiveder.
3. Jungfrun hon steg där uppe, hon kammade upp sitt hår:
»I dag är jag en jungfru liksom jag var i går,
fast jag så nära hos ungersven har sovit.»
4. »Int är jag någon ungersven, fast I det tyckes så,
jag är den lilla näckelen, som under vatt-net går,
jag bygger min bur under isen.»
5. »Min fader och min moder, de har övergivit mig,
ack om jag kunde slippa i buren med dig,
ack om jag visste, vardan som den vore.»
6. »Min bur den står byggder allt under en bro,
där ingen kan segla ej heller varken ro, ej heller sitt härbärge taga.»
7. Det dagas uti österen, där tändes upp en rand,
och ungersven tar jungfrunen i snövitans hand,
de togo där skönt avsked av varandra.
8. Ungersven tager sin näckabåt,
han tockar den ut från land,
och jungfrunen spatserar på snövitans sand,
hon fäller så bitterliga tårar.

G.

Maxmo. Uppt. G. A. Nessler 1868.

1. Jungfran hon gångar sig i rosendelund,
där plockar hon de blomstren och bäddar upp sin säng,
allt uti lunden den gröna,
allt så för vännen den sköna.
2. Ungersven han tog sin jungfru uti famn,
där sovo de tillsammans den första sommarnatt,
tills solen hon upprann,
tog han henne uti famn,
hon skinar över höga berg och dalar,
hon skinar över lindebladen bleka.
3. Jungfran hon sitter och slarvar upp sitt hår:
»Gud nåda mig för de orden jag sade här i går,
:: nu haver jag min ära förlorat.» ::
4. Ungersven han tog sin jungfru i famn,
där sovo de tillsammans den andra sommarnatt,
tills solen hon upprann,
tog han henne uti famn.
Hon skinar över höga berg och dalar,
hon skinar över lindebladen bleka.
5. Jungfrun hon sitter och slätar upp sitt hår:
»Nu är jag likgod jungfru i dag, som jag var i går,

∴ fast jag haver sovit hos ungersven
den bleka.» ∴:

6. »När skall vi baka, när skall vi
brygg,
∴: när skall vi bröllopet hålla?» ∴:

7. »Själv får du baka, själv får du
brygg,
∴: själv får du bröllopet hålla.» ∴:

8. »Mitt hus det är byggt allt under
en bro,

dit ingen kan segla, dit ingen kan ro,
∴: dit ingen kan få löna hus om kväl-
dan.» ∴:

9. Ungersven han sköt ut sin snäcka
ifrån land,
och jungfrun hon står på snövitans
sand,
∴: där faller hon så modeliga tårar. ∴:

10. »Hälsa nu hem åt min kära far
och mor
så mångtusenfalt, så mångtusenfalt
∴: som sandkorn i haven den vida.» ∴:

H.

Helsinge.

1. »Jag vet utav en jungfru så fager
och så skön,
hon är nu så fager, så viter som en snö,
till henne står allan min begäran.»

2. »Int är jag någon jungfru, fast ni
det tycker så,
ty jag är lik den fågelen på böljorna blå,
som bygger sitt bo långt under isen.

3. Min bur den är byggder långt un-
der en bro,

dit ingen kan segla ej heller kan ro,
ej heller kan hällebergen falla.»

4. »Så sadlen edra hästar, att vi må
rida ut,
så skola vi rida till det brusande hav,
där vi vår allra käreasta få skåda.

5. Mitt bröst det är smått skuret och
strött så vitt omkring.
O, store Herre Gud, som i höga himlen bor,
du skall det väl snarligen uppsamla.»

I. (str. enl. A: 14, 6, 7¹², 15, 10, 11,
8) Lappfjärd, Dagsmark. Sj. Adelina Lill-
kull, f. 1876. Uppt. A. Adolfsson 1930.

J. (2, 3, 5, 4, 6, 8, 10, 11, 13) LE-FÖ-JO.
Uppt. J. A. Sjöblom 1894.

K. (3—6, 8—12) Lojo.

L. (15, 10, 11) Hitis, Bötesö. Sj. Sofia
Svanström, f. 1859. Uppt. G. Dahlström 1924.

M. (15, 12) Hitis, Hamnholmen. Sj. Em-
ma Abrahamsson, f. c:a 1859. Uppt. G.
Dahlström 1924.

N. (1, 3—6, 8—12, 15, 14^{2,3}) Korsnäs.
Sj. Johan Nordberg. Uppt. Johannes Dahl-
bo, 1880-talet.

O. (2, 4, 6, 12, 15) Borgå. Uppt. I. A.
Björkström 1892.

P. (10—12, 14^{2,3}). Petalax. Sj. Kristina
Frans. Uppt. I. Smeds 1881.

Q. (str. enl. F: 1—6, 8, 7) Borgå, Pel-
linge. Uppt. F. V. Englund 1878.

OTRYCKTA
TEXTER.

Översikt.

Avvikelser i I—P enligt A.

¹ gångar i rosendelund N.

² Jag vet utav e. j. så dejlig och skön
O—² herren att hon skull b. m. J; Den
jungfrun hon är viter, så viter som en snö
O—² stod J; står hela O.

³ Tag nu då d. b. N; Tag din lilla bössa
J, K—³ I morgon skall vi träffas i denna
rosenlund J; I morgon skall vi gå till den

rosenlund K; Och låtom oss ensam gånga
i r. N—³ Där skola vi J, N; förkunna J;
[så] J, K.

⁴ Vi plockade rosor J; De p. rosor b.
gröna o. b. K; Jungfrun hon plockar blom-
morna O; de bladen de vita och de blå
N—⁴ Att bädda o. e. s. till att vila där-
uppå J; Där b. de e. s. som de lade sig

uppå K; Hon lade dem i sängen, vi lades däruppå O—4^a Att vila uppå över natten J; Där lågo de en (hel) lång sommarnatt K; Där sovde vi tills dagen blev stor ljusan O.

5^a Så lågo vi där J; en korter s. N; saknas i K — 5^a Vi sovdes där så litet men mera sattes vid J; De sovde så litet, de talte d. m. K; V. s. där ej m. N—5^a Vi sad där varandra J; De talte v. sin m. K; Och vi s. åt v. N.

6^a Och j. stånda J; stiger I, N; J. hon ståndade upp igen O; J. hon steg u. K; hon kammade O; och k. upp N; o. h. trassar I; hon fladdrade K—6^a Jag är densamma jungfrun som jag var i går J; Nog ä. j. e. skön j. N; Intet är jag sämre i O; Lika god j. är jag K—6^a Jag haver min jungfrudom besparat J; Fastän j. haver sovit K; sovit hos u. den blyge O; F. j. haver N.

8^a dager J; Intet är det dager än K; Intet var det dager N; saknas i I—8^a D. var som upp för d. g. N; klara J; ljuset K; som före d. g. J, K; Jag är I—8^a Hon . . . J, N.

9^a stiger u., h. t. upp N; steg . . kambade s. h. K—9^a råd mig stackars f. K; Gudnåde mig, a. jungfru för de orden N — 9^a Nu är m. j. allt förlorad K.

10^a bru K; bygga . . bo J; [så] s. v. baka o. n. [så] s. v. brygg L; Här ska v. bygga o. här ska v. bo I—10^a fränner K; främmande och vänner J; [så] våra vänner och gäster L; v. och släktingar t. o. bjuda P; Och här s. v. gäster och främmande till dej bjud I—10^a bröllopet hålla K, P; Och när skall så bröllopet vårt hållas J; Och här s. v. b. åt dig h. I; [så] bröllopet vårt L.

11^a bygga . . bo I, J; [så] L; baka . . brygg K, L; Ja, själv N, P—11^a till oss K; främmande o. vänner J; v. o. släktingar P; [så] I, L; dina vänner o. gäster L; gäster o. f. I—11^a bröllopet ditt J, L; bröllopet h. P; b. åt oss h. N; [så] I, L.

12^a Int är jag någon . . tycker så K; J. ä. visst . . fast jag I; Det var just . . tyckte så M; Intet är jag u. f. eder tyckes så O; Ty j. ä. ingen . . det har trodd N; jungfran det har trott P—12^a Det var den största näck som i Östersjön går M; som under isen går I; som under böljan bor K, P; som uppå böljan bor N; Ty jag är själva näckelen till b. de blå O—12^a Jag bygger mitt K; Och tager mitt näste P; Och jag tager mitt N; min bur O; Långt uti sjölunden den gröna I; Han ville den jungfrun bedraga M.

13^a stötte K; snäcka J, K; land J—13^a sköna j. stod u. snövitans sand K; Och skönaste j. h. stannar på strand J—13^a Hon f. så modiga t. J; Och fällde så modiga t. K.

14^a de ä så långt härifrån K; Nu skjuter jag ut min julle ifrån land I—14^a Visste j. väl v. så kommo I; Och v. j. nu v. P; Och om jag visste v. N; visst ginge jag dit N, P; Dit ingen kan segla ej heller ro K—14^a Fast det är sent i mörka natten I; Fast det vore mitt i P; saknas i K.

15^a M. h. d. ä. långt borta allt u. e. b. N; Min bur den står b. allt O; byggt allt under L, M; är så långt dit under I—15^a Där L; ej heller k. r. I, O; kunde s. och i. kunde r. N; ej heller någon ro L, M—15^a E. h. natthärbarge taga O; om sena kvällen I; om tysta k. L; om midnattstiden M, N.

Avvikelser i Q enligt F.

1^a rosenlund, i rosenlunden.
2^a Men jungfrun — 2^a den gröna säng —
2^a bredveder.
3^a Och j. hon stiger uppe.
4^a eder synes så.

5^a vadan.
6^a ej heller kan ro.
7^a österänd, det tändes—7^a tog.
8^a Och u. tog s. n. han tockade ut—8^a
spasserade.